

2) значення конкретизованої кількості, суб'єктивної у своїй основі, яка визначається за допомогою детермінанта (наприклад: *many, few, several*);

3) значення абстрактної кількості, об'єктивної у своїй основі, яка виражається за допомогою морфем, що не містять в собі суттєвих лексичних додавань (наприклад: англ. *-s*).

Засоби вираження кількісних відношень в англійській мові групуються за трьома принципами: лексичному, лексико-граматичному, в яких відношення конкретних та абстрактних одиниць не рівнозначні.

Серед частин мови, найбільш спеціалізованих для передачі різних кількісних значень, є числівники, а також частини мови, які здатні визначити як число, так і порядок предмета в однорідному ряду.

В англійській мові сема неозначеної кількості по-різному виражається мовними засобами. Репрезентація кількості на морфемному та граматичному рівнях відмінна від її репрезентації на лексичному рівні. Парадигма множини відноситься до первинних актуалізаторів дискретної неозначеної множинності названих об'єктів. До вторинних актуалізаторів відносяться лексичні одиниці з усіх частин мови. Семантичний план лексичних засобів вираження кількісної неозначеності представлений семами "приблизно" та "неозначено".

РЕАЛІЗАЦІЯ ВІДМІНКОВИХ ВІДНОШЕНЬ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

Доп. – Коробка А., ПР-33

Наук. кер. - канд.філол.наук, доц Чернюк Н.І

Відмінок – це граматична категорія іменних частин мови, що виражає синтаксичні відношення між словами в реченні. Категорія відмінка в сучасній англійській мові завжди була дискусійним питанням. Деякі вчені-лінгвісти нараховують у ній два відмінки (О. Ярцева, В.Роговська, В. Хаймович), інші – чотири (Г. Керм, М.Дойчбайн), деякі схильні вважати, що в

англійській мові наявні п'ять, шість та більше відмінків (Дж. Несфілд, Ф. Зоненшайн) або їх взагалі немає (Г. Воронцов).

В сучасній англійській мові відмінкові закінчення майже повністю відсутні, тому одними з головних засобів вираження відношення іменника чи займенника до інших слів у реченні є прийменник та порядок слів.

У давньоанглійській мові завдяки граматичним закінченням порядок слів був значно вільнішим:

Se cyning meeteth thone biscop. – Єпископ зустрічає короля.

Thone biscop meeteth se cyning. – Король зустрічає єпископа.

Ці речення в давньоанглійській мові означали одне й те ж саме. Але гнучкий синтаксис закріпився. Тепер, коли в англійській мові утвердився прямий порядок слів, з перестановкою слів змінилися їх ролі:

The biscop meets the king. – Єпископ зустрічає короля.

The king meets the biscop. – Король зустрічає єпископа.

Причини швидкого розпаду системи словозміни іменника вчені вбачають у зовнішніх факторах, а саме – у впливі скандинавських нарідів.

Згідно з традиційною точкою зору в англійській мові нараховується два відмінки для іменників – загальний та присвійний, для займенників – загальний, присвійний та об'єктний.

Загальний відмінок не має спеціальних відмінкових закінчень. Іменник у формі загального відмінку може відповідати в українській мові називному, давальному, знахідному, орудному та місцевому відмінкам. У реченні він відіграє функцію підмета, іменної частини складеного присудка, безприйменникового (прямого і непрямого) й прийменникового додатка, а також обставини.

Відношення об'єктності передаються за допомогою іменника у загальному відмінку чи займенника в об'єктному відмінку (*to wear stockings, to beat them*). Бенефіціант (реципієнт) вводить у речення за допомогою прийменникового додатка з прийменником *to* або *for*, а також безприйменникового (*send her, enough for anybody, to give to children*).

Відношення інструментальності виражаються іменником в загальному відмінку з прийменником *by* або *with* (*awakened by the sound, loaded with fruit*).

Відношення локальності, темпоральності реалізуються за допомогою великої кількості прийменників: *by, at, in, on* (*in January, by the window, at Peter's, on Friday*).

Іменник у присвійному відмінку означає приналежність предмета, відповідає на питання *whose? чий?*, вживається у функції означення і стоїть перед означуваним словом. Іменник у присвійному відмінку приймає закінчення *-s* або вживається з прийменником *of* (*the girl's smile, the name of our mayor*). В англійській мові зустрічається і самостійне вживання форми присвійного відмінка без прийменника – абсолютний генітив (*this speech is Bush's*). Відношення посесивності можуть передаватись і за допомогою атрибутивних конструкцій (*Pravda readers*), складних слів (*a lion-tamer*), інших прийменників (*that's for knowledge*).

За останні десятиліття формант *-s* вживається все ширше навіть у випадках, коли раніше це вважалося помилковим.

Труднощі при адекватному розумінні значень і правильному вживанні багатьох прийменників як виразників відмінкових відношень зумовлені тим фактом, що англійські прийменники не обмежуються лише граматичною функцією, а фідіграють широку і різнобічну роль у лексичному відношенні.

З приведеного короткого огляду історичного розвитку відмінкової системи англійської мови та її стану на сучасному етапі бачимо, ж що система відмінкових відношень цієї мови зазнала суттєвих змін з часів давньоанглійської і продовжує розвиватися і нині.